

Svjatoslav:

Po senu diši. Nad bregovi
se zlati oblaki bleščijo,
pri Fari pozvanja
avemarijo.

Hiše so sklonjene v praznično misel,
okna cvetoča se sprotijo v luči večerni,
cesta vsa bela gori in poje
kakor dekleta pri vodi
sredi vasi.

Vse je pripravljeno.
Ko se zmračí, sedemo
in se ozremo:
morda bo prišel nocoj skozi vas,
morda izbral bo krajšo si pot,
naš dobri, dobri Gospod...

Svjatoslav:

Jesenska.

Dež rosi, od gor diši po snegu,
pota so razmočena in težka.
V strmem bregu
kmet se muči z vozom,
nad volmi kriči,
lovi stopinje, kolne.
Goré so težke, megle polne,
svetlobe ni nikjer.
Tiha žalost prazne njive
skriva v siv večer.
Daleč v megli zvon trepeče:
zima, zima, skrb in mraz.
Trudno zibljejo se volí,
truden je kmetičev glas.

Mirko Kunčič:

Jesenska.

Čez polje zapuščeno
zavel je dih leden.
Vsevprek šume lesovi:
Jesen... jesen... jesen...

Kot starke trudno k zemlji
se breze sklanjajo,
o lepih mladih časih
otožno sanjajo.

Srebrne solze tiho
jim padajo z oči...
Vse bliže plazi megla
ko smrt se... Souca ni.